

Gameverslaafde vlucht voor de werkelijkheid

- 1 **Als Nouri (24) het even moeilijk had, zette hij de computer aan om een spelletje te spelen. Het was voor hem de perfecte manier om de werkelijkheid te ontvluchten. “Ik ben begonnen met het spelen van games, omdat er in mijn leven heel ingrijpende dingen gebeurd zijn. Door te gamen hoef ik daar niet de hele tijd aan te denken”, vertelt hij in het nieuwe boek ‘It’s all in the Games’ van verslavingsdeskundige Herm Kisjes. Nouri vertelt daarin ook dat hij maar moeilijk van de computer kon loskomen. “Op een bepaald moment deed ik bijna niets anders meer, waardoor ik het contact met veel vrienden en vriendinnen verloren ben. Nee, mijn sociale leven ging er niet op vooruit.” In het boek staan nog meer opvallende uitkomsten van verschillende onderzoeken.**
- 2 Volgens onderzoeksinstituut IVO is bijna tachtig procent van de Nederlandse jongeren in de eerste vier klassen van het middelbaar onderwijs minimaal 1 keer per week bezig met het spelen van videospelletjes. Naast de ontspanning die dat biedt, zijn er zeker ook andere positieve gevolgen. In zijn boek noemt Kisjes vooral het spelenderwijs leren van de Engelse taal, omdat die in de meeste spellen gebruikt wordt. Verder leren ze in de spelletjes te denken in oplossingen, wat ook heel leerzaam is.
- 3 Maar er zijn ook minder positieve effecten van gamen. Uit onderzoek van de Universiteit van Amsterdam blijkt dat in Nederland zo’n 20.000 jongeren, vooral jongens, verslaafd zijn aan games. Meestal zijn er andere problemen – pesten, eenzaamheid, moeilijke
- situatie thuis – waardoor een tiener zijn toevlucht zoekt in de virtuele, nagemaakte wereld van de games. Het probleem blijft grotendeels verborgen, omdat maar weinig verslaafden professionele hulp zoeken. “Wij zien ze pas als het echt de spuigaten uit loopt”, zegt Eric de Vos van Verslavingszorg Noord-Nederland. “Een gameprobleem openbaart zich langzaam. De verslaving begint klein zonder dat iemand het door heeft.” De meeste instellingen krijgen tien tot dertig jongeren per jaar binnen. Maar Vos is van mening dat het aantal probleemgevallen gaat toenemen.
- 4 Volgens De Vos zitten de meeste probleemgevallen nog gewoon thuis en wordt er aan hun verslaving nog geen aandacht besteed. “Wat wij hier binnenkrijgen, is het topje van de ijsberg. Dat komt voornamelijk doordat wij pas iets kunnen doen, als de ouders hun kind aanmelden. Daar zit het probleem: ouders zien vaak pas heel laat dat er iets fout zit. Ze zien wel dat hun kind heel lang achter de spelcomputer zit en ‘weg lijkt van deze wereld’, maar ze weten vaak niet hoe ze moeten ingrijpen”. Een paar tips daarvoor geeft het boek van Kisjes ook.
- 5 Kisjes zegt onder andere dat ouders niet meteen in paniek moeten raken als hun kind overmatig gamet. Beter is het eerst te kijken hoe vaak hij het doet, wat hij speelt en of hij blijft doorgaan. “Ouders moeten interesse tonen en hun kind vragen stellen: Waarom speel je dit spel? Wat beleef je daar? Wat is er leuk aan?” Kijk of het kind ook nog interesse heeft voor andere dingen. Als dat zo is, is het probleem nog niet zo groot. Wie wel hulp wil inschakelen, kan daarvoor het

best eerst naar de huisarts gaan.” Er is dus sprake van een groeiend probleem, maar een deel van de oplos-

sing ligt in eerste instantie bij de ouders, die als eerste merken of er iets met hun kinderen aan de hand is.

*Vrij naar een artikel van Arjen de Boer,
www.parool.nl, 23 oktober 2009*